

Arrest

nr. 351 283 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 26 december 2021 geregistreerd in Crotone (IT) in het kader van illegale grensoverschrijding, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij zich ten onrechte voordeed als minderjarige.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 19 maart 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Feitenrelaas

U, S.(...) B.(...) Z.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in Haripur, 16de kamp, in Pakistan en heeft nooit in Afghanistan gewoond. Uw familie is afkomstig uit het dorp Bano Zai, in het district Gardez, in de provincie Paktya.

Uw grootvaders en ouders verlieten voor uw geboorte Afghanistan omwille van een grondconflict waarbij uw paternale oom, H.(...) K.(...), overleed.

U verliet Pakistan rond augustus of september 2020 omwille van de slechte levenssituatie, problemen met de Pakistaanse autoriteiten en uw gedwongen rekrutering in de madrassa.

Uw reis via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk heeft een jaar en een paar maanden geduurd. U kwam aan in België op 6 februari 2022 en u diende op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën neer: uw vaccinatiekaart, twee foto's van u in Pakistan, de taskara van uw zus in België (A.(...) F.(...), geen CG nummer), de Proof of Registration-kaarten (verder POR) van uw ouders, broers en zussen in Pakistan, twee elektriciteitsfacturen van uw huis in Pakistan, de vluchtelingenkaarten van uw grootvaders, de eigendomsakte van uw grond in Afghanistan, documenten met betrekking tot uw Nederlandse les, documenten met betrekking tot uw werk in België en uw medisch dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures en –interviews in Europa vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw identiteit, familiesamenstelling en eerdere verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België.

Vooreerst dient opgemerkt dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 30 november 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 08/02/2022). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek minstens 23 jaar oud was, en dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u niets wil toevoegen, u de beslissing respecteert, maar u zeventien jaar oud was bij aankomst in België (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.02.2024 (verder NPO), p. 8). Daarnaast verklaarde u in Italië geboren te zijn op 10 oktober 2003 (zie Dublin-antwoord Italië). Uw verklaring hiervoor is dat mensen u vertelden dat u zich als meerderjarige moest voordoen omdat ze u anders gingen vasthouden (NPO, p. 8). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische en Italiaanse asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw familiesamenstelling. Op de dag van uw asielaanvraag op 8 februari 2022 werd in het kader van uw registratie als niet-begeleide minderjarige (NBMV) een interview met u afgenomen. In dit interview verklaarde u dat u vier zussen en vijf broers had. Uw zussen heten M.(...), K.(...), F.(...) en B.(...) A.(...) en uw broers heten H.(...) I.(...), M.(...) A.(...)b, M.(...) A.(...)f, A.(...) J.(...) en A.(...) W.(...) (Fiche NBMV p. 3-4). Tijdens uw interview bij de DVZ op 15 juli 2022 geeft u echter een andere familiesamenstelling. U verklaart immers vijf zussen en zes broers te hebben. Tijdens dit interview zegt u dat u vijf zussen heeft en zij M.(...), K.(...), B.(...) F.(...), A.(...) F.(...) en B.(...) A.(...) heten en dat u zes broers heeft die M.(...) I.(...), M.(...) A.(...)b, M.(...) A.(...)f, A.(...) J.(...), A.(...) W.(...) en I.(...) heten (Verklaring DVZ, p. 9, punt 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u echter dat uw broers I.(...), A.(...)f, Ar.(...)f, A.(...) K.(...), J.(...) en E.(...) heten (NPO, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ waar u stelde dat u een broer met naam M.(...) A.(...)b had, zegt u dat jullie Ar.(...)f ook A.(...)b noemen (NPO, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ waar u stelde dat u een broer met de naam A.(...) W.(...) had, zegt u dat jullie J.(...) ook A.(...) W.(...) noemen (ibid.). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ waar u twee broers had opgegeven met namen A.(...) J.(...) en A.(...) W.(...), antwoordt u dat men de POR kan bekijken, u alle kaarten afgaf en ze het zo opschreven (ibid.). Echter, u legt twee verschillende POR's neer, namelijk een van A.(...) W.(...) en een van A.(...) J.(...). Bovendien blijkt uit de POR's die u voorlegt dat A.(...) W.(...) geboren is op 1 oktober 2003 en A.(...) J.(...) op 1 januari 1994 (zie groene map, stuk 4). A.(...) W.(...) en A.(...) J.(...) zijn dus volgens de documenten die u voorlegt twee verschillende personen. Gevraagd of A.(...) W.(...) en A.(...) J.(...) dezelfde persoon waren, zegt u plots dat het twee verschillende personen zijn (NPO, p. 7). Uw tegenstrijdige verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Gevraagd of A.(...) W.(...) eigenlijk A.(...) K.(...) is, bent u wederom vaag en zegt u dat ook zij niet dezelfde persoon zijn, er op de vluchtelingenkaart A.(...) W.(...) staat, maar zijn echte naam A.(...) K.(...) is (NPO, p. 8). Vervolgens verbetert u zich en zegt u dat A.(...) K.(...) de oudste is, hij een andere persoon is, A.(...) W.(...) verkeerd werd geschreven, A.(...) J.(...) verkeerd op de kaart staat geschreven en dat er A.(...) W.(...) staat (ibid.). Geconfronteerd met uw verklaringen van de DVZ waarbij u geen melding maakte van uw broer A.(...) K.(...), zegt u dat u de vluchtelingenkaarten gaf, maar dat ze het misschien vergaten op te schrijven (ibid.). U heeft echter geen POR van uw broer A.(...) K.(...) afgegeven. Deze uitleg kan dus niet overtuigen. Geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het minderjarigeninterview waarbij u zei dat u slechts vier zussen had, antwoordt u dat u zei dat u een zus F.(...) en een zus A.(...) F.(...) had, maar er veel geluid was tijdens het interview en ze u niet goed konden horen (NPO, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het minderjarigeninterview waarbij u zei dat u slechts vijf broers had, zegt u opnieuw dat er veel lawaai was tijdens het interview, ze u misschien niet goed hoorden, ze misschien een fout maakten of u een fout had gemaakt (ibid.). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er zijn geen indicaties dat het interview onzorgvuldigheden bevat en de vaststelling dat u er bedrieglijke verklaringen aflegde is eveneens een indicatie in uw nadeel. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid op belangrijke wijze en leiden ertoe dat er ernstige twijfels bestaan bij de door u voorgehouden familiesamenstelling en de actuele situatie van uw familieleden.

Verder verklaarde u tijdens eerdere interviews in België tot tweemaal toe dat u in Afghanistan hebt verbleven (Vragenlijst CGVS, punt 3.5 en Fiche NBMV, p. 4). Op het CGVS verklaart u dan weer nooit in Afghanistan te hebben geleefd (NPO, p. 3). Gevraagd waarom u eerder verklaarde in Afghanistan te hebben gewoond, antwoordt u dat u bang was om gedeporteerd te worden, u geen informatie heeft over Afghanistan en u onder invloed van derden heeft gelogen (NPO, p. 4), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Immers mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over zijn eerdere verblijfplaatsen. Ook weet u niet wanneer uw familie naar Pakistan verhuisde en of uw ouders samen naar Pakistan vertrokken of niet (NPO, p. 6 en 11). U verklaart telkens dat het lang geleden is en u daar geen informatie over heeft (ibid.). Dat u geen duidelijk zicht biedt op de periode en de omstandigheden waarin uw ouders van Afghanistan naar Pakistan verhuisden doet verder afbreuk uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven dient opgemerkt dat u geen enkel persoonlijk (kopie of origineel) identiteitsdocument voorlegt dat uw nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven, zoals een taskara, paspoort of POR-kaart. U slaagt er echter wel in om de taskara van uw (verklaarde) zus in België, A.(...) F.(...), voor te leggen en u legt eveneens de POR-kaarten voor van meerdere van uw (verklaarde) broers, zussen en ouders. Als uitleg voor het ontbreken van een eigen POR-kaart geeft u aan dat u destijds nog te jong was om er één aan te vragen en de Pakistaanse overheid daarna een tijdje stopte met de afgifte van deze kaart (NPO, p. 11). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. Na leeftijdsonderzoek bleek immers dat uw minimumleeftijd tijdens het onderzoek reeds 23 jaar was en de geboortedatum 1 januari 1999 dichterbij uw werkelijke leeftijd zou moeten liggen dan het door u verklaarde geboortjaar 2005. Uit de POR-kaarten van uw (vermeende) familie blijkt dan weer dat A.(...) W.(...) 1 oktober 2003 heeft als geboortedatum – nog enkele jaren jonger dan u dus –, terwijl hij wel in het bezit is van een POR-kaart. U legt wel (een kopie van) een Pakistaanse vaccinatiekaart van u zelf voor, maar dit document bevat zeer weinig informatie en kan hoogstens aantonen dat u in het jaar 2005 meerdere vaccins ontving in Pakistan.

Voorgaande toont aan dat u geen duidelijk zicht biedt op uw identiteit, familiesamenstelling en eerdere verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar België.

Hoewel u geen duidelijk zicht biedt op uw exacte herkomst en eerdere verblijfplaatsen wordt niet betwist dat u in Pakistan heeft gewoond. Waar u aanhaalt dat u nooit in Afghanistan hebt gewoond moet opgemerkt dat het loutere gegeven in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Verder dient opgemerkt te worden dat u nog voeling had met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet in Afghanistan verbleef. Zo woonde u in een vluchtelingenkamp met veel Afghanen, ging u gedurende twee jaar naar een school waar alleen Afghaanse vluchtelingen schoolliepen (NPO, p. 12) en had u drie beste vrienden die van Afghanistan afkomstig waren, waarmee u nog steeds contact heeft (NPO, p. 13).

Uw zus M.(...) woont nog steeds in uw dorp Bano Zai, maar u verklaart hier geen contact meer mee te hebben (NPO, p. 14). Het is echter niet duidelijk waarom u geen contact meer met haar heeft. U weet ook niet of uw ouders nog contact hebben met uw zus en heeft hen deze vraag ook niet gesteld (ibid.). Dat uw zus M.(...) – die ook in Pakistan geboren is – uiteindelijk getrouwd is en zich definitief en duurzaam met haar gezin in Afghanistan gevestigd heeft, toont ook aan dat uw familie vanuit Pakistan nog steeds nauw in contact stond en staat met jullie land van herkomst.

Verder haalt u aan dat u vreest gedwongen gerekruteerd te worden in Pakistan. Zo haalt u aan dat, een maand à anderhalve maand nadat u met de madrassa begon, de qari van uw madrassa u video's toonde over de jihad en u aanspoorde om te gaan vechten in Afghanistan (NPO, p. 15-16). Uw asielaanvraag wordt echter beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Gevraagd of u dezelfde gedwongen rekrutering vreest in Afghanistan, zegt u dat het niet zo is, u niet weet hoe u in Afghanistan moet wonen, u er nooit geweest bent en u niet weet of die dingen daar gedaan worden of niet omdat u er nooit bent geweest (NPO, p. 16).

Waar u nog aanhaalt dat uw familie in een grondconflict in Bano Zai verwickeld was – die de aanleiding voor hun vertrek uit Afghanistan vormde – moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo moet worden opgemerkt dat uw kennis over enkele belangrijke aspecten van het grondconflict waarin uw familie betrokken is, zeer beperkt is. U verklaarde dat uw paternale oom sedert lange tijd in een landconflict verwickeld was met mensen van de Darawal-stam. U verklaarde hierbij dat de mensen van de Darawal-stam een stuk grond van uw paternale oom overnamen (NPO, p. 17). U weet echter niet wie die mensen precies waren en met hoeveel ze waren (NPO, p. 17-18). Verder weet u ook niet wanneer ze het stuk grond innamen en waarom ze dit deden (ibid.). U verklaart dat de mensen die het stuk grond innamen banden hadden met de taliban (NPO, p. 17). Gevraagd wat die banden precies inhielden, zegt u dat u het niet weet, het verteld werd door uw vader en u niet weet wat hun jobs bij de taliban waren (NPO, p. 18).

Voorts verklaart u dat uw paternale oom een vergadering oprichtte om dit probleem op te lossen. Gevraagd hoe lang de mensen al op de grond woonden voordat deze meeting werd georganiseerd, antwoordt u dat u dat niet weet, u nooit in Afghanistan heeft gewoond, u die dingen van uw vader te horen kreeg en u niet veel weet over Afghanistan (NPO, p. 18). Verder weet u niet wie allemaal aanwezig was tijdens de meeting, wie de bemiddelaar was en wat er precies gebeurde tijdens de meeting (NPO, p. 18-19). Dit is echter opvallend aangezien uw paternale oom overleed tijdens deze vergadering. U weet daarnaast ook niet wie uw oom vermoordde (NPO, p. 19).

Verder verklaart u dat na de moord van uw paternale oom drie mensen van de Darawal-stam werden gedood. U weet echter niet wanneer dit incident precies plaatsvond, wie hen heeft vermoord en wat de namen van de vermoordde mensen waren (NPO, p. 19). Tijdens uw minderjarigeninterview verklaarde u echter dat uw familie wraak had genomen op de mensen van de Darawal-stam (Fiche NBMV, p. 4-5). Hiermee geconfronteerd zegt dat u tijdens dat interview misschien fouten had gemaakt door stress (NPO, p. 19). Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Voorts waren uw verklaringen aangaande de grond van uw paternale oom in Bano Zai opvallend vaag en weinig coherent. Hierbij moet worden opgemerkt dat het erg opvallend is dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de familiegronden an sich, hetgeen toch enigszins vreemd mag heten gezien het duidelijke belang van deze grond in uw familiegeschiedenis. Zo weet u niet waar de grond precies ligt, hoe groot de grond is en waarvoor de grond werd gebruikt (NPO, p. 18). Dat u dergelijke, behoorlijk basale, informatie niet kon weergeven in het licht van alle gebeurtenissen die zich net omwille van deze grond voltrokken, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Verder blijkt ook niet dat uw zus Mi.(...), die in Bano Zai woont, problemen heeft gekend omwille van dit grondconflict (NPO, p. 20).

U legt een eigendomsbewijs van de grond van uw paternale oom in Afghanistan neer. Echter, dit document is onleesbaar en wat betreft dit document moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs

daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Waar u verder nog stelt dat u niet naar Afghanistan zal kunnen terugkeren omdat u nooit in Afghanistan woonde moet worden vastgesteld dat u hierbij verwijst naar de mogelijkheid om zich te integreren in Afghanistan. Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde uit worden afgeleid.

Wat de problemen met de Pakistaanse autoriteiten en uw slechte levensomstandigheden in Pakistan betreft dient opgemerkt dat uw vrees wordt beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw vaccinatiekaart, twee foto's van u in Pakistan, de taskara van uw zus in België (A.(...) F.(...)), de POR-kaarten van uw ouders, broers en zussen, twee elektriciteitsfacturen van uw huis in Pakistan en de vluchtelingenkaarten van uw grootvaders houden enkel verband met de identiteit, nationaliteit en herkomst van de betrokken personen maar deze documenten tonen geen vrees ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan.

Wat uw medische documenten betreft dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De eigendomsakte werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) lijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met

het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/> PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U haalt aan dat u in België Nederlands leert en hier werkt (NPO, p. 21). Gevraagd of uw lang verblijf in België een vrees voor u inhoudt ingeval van terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat ze u zullen pesten als u terug moet naar Afghanistan, u dit gevoel niet wil hebben en u in België wil blijven (NPO, p. 23). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van

26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het BUPO-verdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in een eerste middelonderdeel in op de beoordeling van zijn asielrelaas waarbij hij van oordeel is dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan het grondconflict in Afghanistan en het gegeven dat hij zijn ganse leven, voor zijn vertrek naar het Westen, in Pakistan heeft gewoond. In de beslissing wordt hiervoor gewezen op de uiteenlopende verklaringen over zijn identiteit, zijn familiesamenstelling en zijn eerdere verblijfplaatsen. Verzoeker stipt aan dat hij meteen toegaf dat hij onder invloed van andere Afghanen en omwille van beïnvloedbaarheid door zijn jonge leeftijd onjuiste verklaringen had afgelegd over zijn herkomst. Op basis van een aantal voorbeelden uit de rechtspraak meent verzoeker dat het initieel afleggen van valse verklaringen de commissaris-generaal niet ontslaat van de verplichting om een deugdelijk onderzoek te voeren naar de nood aan bescherming.

Volgens verzoeker kunnen uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek evenmin conclusies worden getrokken. Uit zijn verklaringen blijkt, zo stelt verzoeker, dat hij zelf geen kennis heeft van zijn exacte leeftijd, hetgeen kadert in de Afghaanse gebruiken en cultuur. Daarnaast stipt verzoeker aan dat het nodige voorbehoud dient te worden gemaakt bij de resultaten van het leeftijdsonderzoek, hetgeen hij ondersteunt met een aantal citaten uit onderzoeken die de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek in vraag stellen. Hij vindt het daarom onlogisch dat er door de verwerende partij wordt geconcludeerd dat verzoeker de asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal uit de onjuiste verklaringen over zijn familiesamenstelling kwaad opzet afleidt, terwijl verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Zo blijkt dat de *protection officer* enkele keren vroeg naar zijn familiesamenstelling, terwijl zijn broers en zussen gelijkaardige namen hebben en bovendien niet steeds hun officiële naam wordt gebruikt. Verzoeker citeert een passage uit het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat de situatie met de bijnamen ingewikkeld is. Volgens verzoeker was de situatie bij het opstellen van de NBMV-fiche destijds evenmin duidelijk en heeft men de namen van de vluchtelingenkaarten overgenomen, waarbij verzoeker ervan overtuigd was dat hij de kaart van zijn broer A. K. had afgegeven, terwijl die niet in het dossier bleek te zitten. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij toegeeft dat de situatie ingewikkeld is en dat hijzelf had aangegeven dat er bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten geslopen waren in zijn verklaringen.

Waar in de beslissing wordt gesteld dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft over het grondconflict, stipt verzoeker aan dat dit plaatsvond voor zijn geboorte en dat hijzelf geboren en getogen is in Pakistan. Daarnaast stelt verzoeker dat er binnen het gezin niet over de reden voor hun vlucht uit Afghanistan werd gepraat. In dit verband wijst verzoeker op de Afghaanse cultuur waarbij er weinig informatieoverdracht is tussen verschillende generaties en er een drempel bestaat om dergelijke zaken te bespreken. Volgens verzoeker dient zijn vrees, die voortspuit uit dit grondconflict, wel degelijk onderzocht te worden. In dit verband schetst verzoeker dat de tegenpartij in het grondconflict, die verantwoordelijk is voor de moord op zijn oom, banden heeft met de taliban. Uit de landeninformatie, met name de *EUAA Country Guidance* van augustus 2023, blijkt bovendien dat grondconflicten vervolgingsdaden met zich kunnen meebrengen, die gepaard gaan met een gebrek aan rechtsbescherming. Naar het oordeel van verzoeker wijst niets erop dat de situatie vandaag, na de machtsovername, beter zou zijn voor hem. Het enkele gegeven dat zijn zus M. in Afghanistan verblijft, is volgens verzoeker niet relevant omdat hij geen informatie heeft over haar. Uit het gegeven dat zij is teruggekeerd en gehuwd is, kunnen geen conclusies worden getrokken aangaande verzoekers situatie.

Het gegeven dat verzoeker en zijn gezin in Pakistan verbleven hebben, wordt niet betwist. Verzoeker beweert dat hij om die reden gediscrimineerd wordt door andere Afghanen. Verzoeker stelt dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan zijn leven in Pakistan cumulatief moet worden bekeken met zijn verblijf in het Westen dat verder besproken wordt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vaststelling dat hij niet over een identiteitsdocument beschikt, terwijl zijn jongere broer wél een vluchtelingenkaart heeft, en zijn verklaring dat de Pakistaanse overheid destijds een tijdje zou zijn gestopt met de afgifte van vluchtelingenkaarten.

Verzoeker wijst erop dat zijn situatie verschilt van deze van zijn broers omdat hij gedurende lange tijd bij zijn oom in Punjab is gaan werken en aldaar geen kaart kon aanvragen, zoals hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard. Verzoeker stelt dat hij bewijzen heeft voorgelegd van zijn verblijf in Punjab. V Ter compensatie van het gebrek aan identiteitsdocumenten heeft verzoeker zijn vaccinatiekaart voorgelegd waaruit het verblijf van verzoeker in Pakistan in 2005 kan worden afgeleid.

Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij een eenzijdig negatieve interpretatie geeft aan zijn verklaringen zonder aandacht te geven aan aspecten zoals de aanwezigheid van een tolk, vertaalproblemen, zijn jonge leeftijd en aan culturele aspecten.

Verzoeker concludeert dat de argumenten van de commissaris-generaal in zijn weigeringsbeslissing uitermate licht wegen, terwijl verzoeker zijn best gedaan heeft om zijn verblijf in Pakistan en het grondconflict te staven. De verwerende partij heeft volgens verzoeker haar onderzoek niet gevoerd conform artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de nood aan internationale bescherming omwille van een 'toegeschreven' politieke en/of religieuze overtuiging en/of het behoren tot een bepaalde sociale groep, waarbij hij verwijst naar het risico bij terugkeer voor Afghanen die 'verwesterd' zijn of als dusdanig worden gepercipieerd. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over het begrip 'verwestering' en beprekt rechtspraak van de Raad waarin een aantal elementen aan bod komen die belangrijk zijn om het risico in geval van terugkeer te kunnen inschatten. Hij haalt tevens het standpunt aan van de advocaat generaal in de zaak C-646/21 voor het Hof van Justitie en het verslag van het UNHCR. Verzoeker besluit dat onderzocht moet worden of hij tijdens zijn verblijf buiten Afghanistan bepaalde overtuigingen, opvattingen, gedachten of meningen heeft ontwikkeld die fundamenteel en ingrijpend zijn waardoor hij in geval van terugkeer in de huidige Afghaanse context vervolging riskeert.

Toegepast op zijn individuele geval meent verzoeker dat er verschillende elementen zijn die van belang zijn. Zo benadrukt verzoeker dat hij in Pakistan geboren en getogen is en van daaruit naar Europa gevlucht is, waardoor hij geen enkele voeling heeft met de Afghaanse maatschappij. Verzoeker stelt ook dat zijn dialect anders is omdat hij in Pakistan is opgegroeid en treedt de verwerende partij bij dat hij in het vluchtelingenkamp met veel Afghanen samenwoonde en met hen school liep. Verzoeker wijst er echter op dat de Afghanen waarmee hij zich omringde evenmin in Afghanistan woonden en dat het huidige beleid van de Taliban verschilt van de waarden en normen waarmee verzoeker en zijn gezin in Pakistan opgroeide.

Op basis van bepaalde citaten uit arresten van de Raad verduidelijkt verzoeker dat het voor hem, die zijn hele leven in Pakistan gewoond heeft, moeilijker is om in geval van terugkeer 'het spel te spelen', zeker gelet op de strenge toepassing van de sharia. Verzoeker wijst erop dat hij al geruime tijd uit Pakistan vertrokken is en ondertussen een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt in België, waardoor hij met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd.

Vervolgens wijst verzoeker op het belang van de omgeving waarnaar hij zou moeten terugkeren, hetgeen in zijn geval de conservatieve omgeving in de provincie Paktiya betreft waar de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn.

Omwille van de combinatie van zijn rurale afkomst, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij zijn vormende jaren elders heeft doorgebracht, meent verzoeker dat hij meer zichtbaar is in de lokale gemeenschap omdat hij bij terugkeer niet over een netwerk beschikt in Afghanistan, behalve zijn zus, waarmee niemand van het gezin nog contact heeft. Omwille van zijn lange verblijf in Pakistan, riskeert verzoeker gediscrimineerd te worden bij terugkeer, zoals hij ook heeft verklaard.

Verzoeker concludeert dan ook dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker wijst ook op het gegeven dat er weinig actuele informatie voorhanden is over de situatie van terugkeerders, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd in geval van terugkeer na een lang verblijf buiten Afghanistan.

In een laatste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij aanstipt dat er een gebrek is aan nauwkeurige en actuele informatie. Verzoeker wil wel het ACLED-rapport van augustus 2023 aanhalen waarin meer dan 1.000 veiligheidsincidenten worden vermeld, waarvan ook burgers het slachtoffer worden. Ook in de recente beleidsnota van ECRE van 2024 wordt gewezen op het hoge aantal veiligheidsincidenten, onder andere in de provincie Paktiya. Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie wijst verzoeker op het gegeven dat hij geen ervaring heeft met het leven in Afghanistan en er geen netwerk heeft.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de nota van UNHCR in het kader van de prejudiciële procedure bij het Hof van Justitie in de zaak C-646/21 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De commissaris-generaal heeft op 20 april 2026 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

2.2.2. Verzoeker diende op 17 april 2026 een aanvullende nota in waarbij hij ingaat op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder op het grensconflict tussen Afghanistan en Pakistan dat begin 2026 opflakkerde. Vervolgens bespreekt hij de mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, waarbij hij aanstipt dat het Internationaal Strafhof op 23 januari 2025 arrestatiebevelen uitvaardigde tegen de leider van de taliban en de Opperrechter op basis van aanklachten wegens misdaden tegen de menselijkheid. Verzoeker haalt een rapport aan van de Verenigde Naties van eind 2025 waarin de verslechtering van de mensenrechtensituatie aan bod komt, de rechtsonzekerheid, het optreden van de instantie ter promotie van de deugd en preventie van ondeugd (MPVPV), de implementatie van de *sharia*, met toepassing van lijfstraffen, de heersende genderapartheid waarvan vrouwen het slachtoffer worden en de beperkingen op de vrijheid van religie, gedachten en meningsuiting.

Wat zijn individuele situatie betreft, stelt verzoeker dat hij ondertussen al meer dan vier jaar in België verblijft, actief deelneemt aan de Belgische samenleving en geïntegreerd is.

Zijn integratie is het gevolg van zijn activiteiten op de arbeidsmarkt, van het gegeven dat hij een privé-woning huurt, van het behalen van zijn voorlopig rijbewijs en van zijn lidmaatschap van de sportclub (cricket). Verzoeker wijst ook op de getuigenissen van de voorzitter van de sportclub, leerkrachten en collega's over zijn inzet. Volgens verzoeker heeft dit alles een gedragsverandering teweeg gebracht die niet langer strookt met de huidige waarden en normen in Afghanistan.

Als bijlagen bij zijn eerste aanvullende nota voegt verzoeker interimcontracten en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zijn voorlopig rijbewijs, een getuigenis, deelname-attest en foto's van de cricketclub, deelcertificaten Nederlands NT2, een getuigenis van de leerkrachten Nederlands, inschrijvingsformulieren bij Ligo, een getuigenis van zijn collega R.-V. F., een getuigenis van P. A., een getuigenis van zijn supervisor B. H., getuigenissen van zijn collega's I. Z. en J. J., een getuigenis van leidinggevende X. A., een getuigenis van

S. C., een getuigenis van collega V. S., een getuigenis van collega V. D. K. J., een getuigenis van collega P. V., een getuigenis van collega M. V. C., een getuigenis van collega M. P. een getuigenis van collega S. A. M., een getuigenis van collega P. O. een getuigenis van collega P. P. L. P., een getuigenis van collega K. T. en foto's van tijdens het werk en het uitgaan (Aanvullende nota verzoeker 1, bijlagen 1-29).

2.2.3. Op 22 april 2026 diende verzoeker nogmaals een aanvullende nota in waarbij hij de informatie uit zijn eerste aanvullende nota aanvult en een attest van zijn hoofdverblijfplaats, zijn lidmaatschap van Basic Fit, een getuigenis van een collega H. S. en een reeks foto's toevoegt (Aanvullende nota verzoeker 2, bijlagen 1-4).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de

vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

5.1.2. Verzoeker verklaarde geboren te zijn op 30 november 2005 en beweerde dus minderjarig te zijn bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 8 februari 2022 (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, bijlage 26). Verzoeker verklaarde een etnische pashtoun te zijn van Afghaanse nationaliteit (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 15 juli 2022, persoonsgegevens), maar zou in Haripur (Pakistan) geboren zijn en daar steeds gewoond te hebben. In tegenstelling tot zijn broers en zussen zou hij nooit over een vluchtelingenkaart beschikt hebben en daardoor meermaals door de Pakistaanse politie gearresteerd zijn (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 15 juli 2022). Omwille van deze moeilijkheden zou zijn familie naar Afghanistan zijn teruggekeerd, waar verzoeker aan zijn taskara geraakte, maar in Afghanistan zouden ze dan weer problemen hebben gekregen omwille van een oud grondconflict met mensen van Darawal, dat uit de hand liep, waardoor zijn oom beschoten en overleden zou zijn, waarna er door een dorpeling uit wraak een drievoudige moord werd gepleegd (*Ibid.*). Daardoor keerde de familie terug naar Pakistan, waardoor voor verzoeker opnieuw de problemen zouden zijn ontstaan omwille van het gebrek aan verblijfsdocumenten (*Ibid.*). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker toe dat hij nooit in Afghanistan is geweest (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 februari 2024, p. 3) en ontkende hij ook over een taskara te beschikken (*Ibid.*, p. 19-20). Hij stelde toen dat hij in Pakistan in de *madrassa* in contact kwam met een *qari* die hem probeerde te rekruteren voor de *jihad* (*Ibid.*, p. 15-16) en dat dat de aanleiding was voor zijn vertrek.

5.1.3. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij zijn jonge leeftijd aangrijpt ter rechtvaardiging van zijn onjuiste verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan en zijn familiesamenstelling. Verzoeker had immers initieel verklaard geboren te zijn op 30 november 2005, waardoor hij liet uitschijnen dat hij slechts 16 jaar oud was op het ogenblik van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 8 februari 2022 (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, bijlage 26). In Italië had hij echter op 26 december 2021 verklaard dat hij geboren was op 10 oktober 2003, waardoor hij in Italië net als meerderjarige werd beschouwd (*Ibid.*, Ministero dell'Interno, Reply according to Art. 34, 10 maart 2022). Uit het leeftijdsonderzoek bleek dan weer dat verzoeker zeker ouder is dan 18 jaar en een minimumleeftijd had van 23 jaar (*Ibid.*, beslissing Dienst Voogdij, 17 maart 2022). Verzoeker heeft dus wellicht doelbewust onjuiste verklaringen afgelegd over zijn leeftijd zodat zijn verzoek om internationale bescherming in België zou worden behandeld, hij in aanmerking kwam voor bepaalde gunstregimes én hij met zijn oudere zus zou worden herenigd, zoals hij verklaarde (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 15 juli 2022, Aanvullende informatie). Het is weinig ernstig dat verzoeker *in casu* de betrouwbaarheid van de leeftijdstest in vraag stelt, met name omdat het verschil tussen zijn verklaarde leeftijd en de resultaten van het leeftijdsonderzoek bijzonder ver uit elkaar liggen. Het verschil bedraagt maar liefst 7 jaar en bij het leeftijdsonderzoek werd aangestipt dat “(...) 23,0 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. (...)”. De kans dat verzoeker ten onrechte als meerderjarige wordt beschouwd, is daardoor nagenoeg onbestaande.

5.1.4. De Raad stelt vast dat niet enkel twijfel bestaat over verzoekers leeftijd/geboortedatum, maar ook over alle andere aspecten van zijn voorgehouden identiteit. Verzoeker heeft immers geen enkel begin van bewijs van zijn eigen identiteit neergelegd. Vreemd genoeg slaagde hij er blijkbaar wel in talrijke (kopieën van) de 'Proof of Registration'-kaarten van zijn ouders, broers en zussen neer te leggen (AD, stuk 5, Documenten, POR ouders, broers en zussen). Verzoeker liet wel na enig bewijs aan te brengen van zijn familieband met de houders van de Pakistaanse vluchtelingenkaarten die hij neerlegt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld of het wel degelijk om zijn gezinsleden gaat, zoals hij beweert. Verzoeker legde bovendien uiteenlopende verklaringen af over zijn *siblings* en hun namen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 februari 2024, p. 7-8), terwijl redelijkerwijs mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming duidelijke verklaringen kan afleggen over het aantal broers en zussen dat hij heeft. Deze vaststelling verstrekt de twijfel over zijn bewering dat de personen die hij opsomt wel degelijk tot zijn gezin zouden behoren. De uitleg van verzoeker dat hij omwille van tewerkstelling in Punjab geen Pakistaanse vluchtelingenkaart kon aanvragen, terwijl zijn (zelfs jongere) broers en zussen hierin wel geslaagd zouden zijn, is weinig geloofwaardig. De Pakistaanse vaccinatiekaart die verzoeker voorlegt (AD, stuk 5, Documenten, vaccinatiekaart vz) kan niet als een bewijs van identiteit, noch als een bewijs van verwantschap met de houders van de POR-kaarten worden beschouwd en vormt enkel een indicatie dat de genoemde persoon in 2005 in Haripur is geweest om vaccins te ontvangen. Daarnaast blijkt dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn (eerdere) verblijfplaatsen, waarbij hij initieel aangaf vanuit Pakistan naar Afghanistan gereisd te zijn om zijn taskara te regelen, terwijl hij dit naderhand ontkende (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 februari 2024, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij afkomstig te zijn uit de provincie Peshawar in Pakistan (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 15 juli 2022, persoonsgegevens), terwijl het vluchtelingenkamp van Haripur in de provincie Khyber Pakhtunkhwa gelegen is.

De afwezigheid van een bewijs van identiteit is op zich geen doorslaggevende factor om de eventuele merites van het verzoek om internationale bescherming opzij te schuiven, omdat, bij uitstek in het geval van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, de identiteit slechts zelden met absolute zekerheid kan worden vastgesteld. In verzoekers geval zijn de verklaringen evenwel dermate onbetrouwbaar dat zijn precieze achtergrond en zijn effectieve behoefte aan internationale bescherming onmogelijk kan worden ingeschat. In de bestreden beslissing wordt de Afghaanse nationaliteit van verzoeker blijkbaar niet in vraag gesteld (Bestreden beslissing, p. 3) hoewel verzoeker bitter weinig geloofwaardige elementen heeft aangereikt om te besluiten dat zijn verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk in functie van Afghanistan dient te worden beoordeeld. Ter terechtzitting werd verzoeker geconfronteerd met de vaststelling dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn land van herkomst of landen waar hij heeft verbleven, terwijl de bewijslast op dit punt duidelijk bij verzoeker ligt, maar hij kon hierover geen klaarheid scheppen.

5.1.5. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan het door hem genoemde grondconflict van zijn familie in het dorp Bano Zai in het Gardez-district in de provincie Paktiya in Afghanistan, dient erop te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker dermate vaag zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij omwille van dit grondconflict actueel nog vervolging dient te vrezen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader hem vertelde dat mensen van Darawal, die bindingen zouden hebben met de taliban, hun gronden in Bano Zai hadden ingepalmd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderzoek, 19 februari 2024, p. 17). Verzoekers paternale oom zou dit probleem destijds besproken hebben op een meeting waar er ruzie werd gemaakt en zijn paternale oom werd vermoord (*ibid.*). Naderhand zouden 3 mensen van Darawal vermoord zijn door onbekenden (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker bleek

echter niet te weten van wanneer het grondconflict dateert (*Ibid.*, p. 17), behalve dat het 'lang geleden' is. Hij kent evenmin de reden waarom de gronden werden bezet en weet zelfs niet hoe groot de gronden zijn (*Ibid.*, p. 18). Hij bleek ook niet te weten wie er destijds bij de 'meeting' met zijn paternale oom betrokken was, noch wie precies verantwoordelijk was voor de dood van zijn oom (*Ibid.*, p. 19). Blijkbaar heeft verzoeker ook nooit bij zijn vader naar verdere informatie gevraagd over dit grondconflict (*Ibid.*), hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij omwille van dit conflict actueel nog vervolging riskeert. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat grondconflicten aanleiding kunnen geven tot vervolgingsdaden, zoals verzoeker in zijn middel aanstipt, dient verzoeker aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn problemen die zijn ouders en grootouders destijds zouden hebben ervaren *anno* 2026 nog een risico loopt op vervolging en hij is op dit punt in gebreke gebleven.

5.1.6. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek, maar is ook zelf niet tegemoet gekomen aan de samenwerkingsplicht. Verzoeker heeft immers geen enkele betrouwbaar begin van bewijs van zijn identiteit aangeleverd. Zijn verklaringen betreffende zijn identiteit en herkomst zijn evenmin overtuigend, waardoor hij zelf een deugdelijk onderzoek naar zijn behoefte aan internationale bescherming bemoeilijkt.

5.1.7. Voor zover aannemelijk wordt geacht dat verzoeker een Afghaanse vluchteling is die in Pakistan verblijft, is het niet onmogelijk dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd wordt met bepaalde pesterijen en vormen van discriminatie. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat de discriminatie van Afghanen die in Pakistan hebben verbleven dermate systematisch en ingrijpend is dat het leven er ondraaglijk wordt. In de bestreden beslissing wordt op basis van de beschikbare landeninformatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, het volgende gesteld:

"(...) Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. (...)"

5.1.8. Omwille van de blijvende onduidelijkheid over verzoekers identiteit, herkomst en verblijfssituatie, kan er in hoofde van verzoeker op basis van zijn beweerde nationaliteit of zijn beweerde verblijf in Pakistan geen gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen.

5.1.9. Verzoeker koppelt zijn behoefte aan internationale bescherming vervolgens aan zijn 'verwestering'. Reeds ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud legde hij stukken neer die betrekking hadden op de Nederlandse lessen die hij had gevolgd en zijn tewerkstelling (AD, stuk 5, Documenten). De commissaris-generaal oordeelde dat deze stukken verband hielden met verzoekers activiteiten in België, maar geen doorgedreven verwestering aantonen.

In zijn middel beweert verzoeker dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de levenswijze in Afghanistan en een vrees koestert voor vervolging door de taliban. De Raad wijst hier wederom op de onduidelijkheid over verzoekers precieze herkomst, die uiteraard een belangrijke factor is bij de beoordeling van een eventueel risico omwille van al dan niet 'gepercipieerde' verwestering in geval van terugkeer.

5.1.10. Verzoeker benadrukt dat hij geen ervaring heeft met het leven in de hedendaagse Afghaanse maatschappij, waarbij hij meent dat de waarden en normen waarmee hij in Pakistan opgroeide verschillen van het huidige beleid van de taliban in Afghanistan.

5.1.11. In haar aanvullende nota van 20 april 2026 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen:

*"Uit de beschikbare landeninformatie (zie ook **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023**) kan verder **niet** worden afgeleid dat*

het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.12. Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

Er bestaat over het algemeen een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlaten hebben. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook

activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

5.1.13. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker ondertussen al 4,5 jaar in België verblijft. De duur van zijn verblijf in België is relatief lang, maar weegt niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn beweerde regio van beweerde herkomst, met name de grensstreek tussen Pakistan en Afghanistan. In weerwil van zijn beweringen was verzoeker ruim meerderjarig toen hij in België toekwam waardoor hij zijn vormende jaren in zijn regio van herkomst heeft doorgebracht. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn ganse leven verbleven heeft met zijn familie in een Afghaanse vluchtelingenkamp in Haripur (Pakistan) (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 februari 2024, p. 3) waardoor hij niet dienstig kan voorhouden dat hij niet vertrouwd zou zijn met de Afghaanse levensstijl of minstens met de levensstijl van de Afghaanse diaspora in Pakistan. Hij liep school met andere Afghaanse vluchtelingenkinderen en zijn drie beste vrienden, waarmee verzoeker nog steeds contact onderhoudt, zijn Afghanen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 februari 2024, p. 12-13). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een opvallend profiel had of dat hij sterke sympathie had voor de voormalige Afghaanse regering waardoor hij thans in geval van terugkeer, onmiddellijk onder de negatieve aandacht van de taliban dreigt te komen.

5.1.14. Als bijlagen bij zijn aanvullende nota's voegt verzoeker een hele reeks documenten die betrekking hebben op zijn integratie in België. Zo wijst verzoeker in zijn eerste aanvullende nota op zijn activiteiten op de arbeidsmarkt, waarbij hij begin 2026 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afsloot met zijn werkgever. Hij is thans als magazijnmedewerker aan de slag in Tessengerlo in het kader van dit contract, maar was voorheen vaak op basis van uitzendwerk aan de slag (Aanvullende nota verzoeker 1, 17 april 2026, bijlagen 1 en 2). Verzoeker behaalde ondertussen ook zijn voorlopig rijbewijs (*Ibid.*, bijlage 3) en is gekend als cricketspeler bij verschillende Belgische cricketclubs (*Ibid.*, bijlagen 4-7). Verzoeker volgde lessen Nederlands, ontving lovende woorden van zijn lesgevers, en spreekt ondertussen al een beetje Nederlands, hetgeen hij ter terechtzitting demonstreerde (*Ibid.*, bijlagen 8-13). Vervolgens voegt verzoeker een reeks getuigenissen van collega's en chefs die allen zijn professionaliteit en vriendelijkheid in de verf zetten (*Ibid.*, bijlagen 14-28). Tenslotte voegt verzoeker enkele groepsfoto's toe van evenementen op het werk (*Ibid.*, bijlage 29). Bij zijn tweede aanvullende nota voegt verzoeker een bewijs van lidmaatschap van Basic-Fit, een aantal foto's van verzoeker in België en een getuigenis van de HR-verantwoordelijke van zijn werkgever (Aanvullende nota verzoeker 2, bijlagen 1-4).

5.1.15. Het gegeven dat verzoeker werkt, Nederlandse lessen volgt en actief is in cricketclubs is zeker lovenswaardig. Deze elementen kunnen, in samenhang met andere concrete gegevens, relevant zijn bij de beoordeling van een aangevoerde verwestering, maar integratiebewijzen kunnen niet automatisch gelijkgesteld worden met een verinnerlijking van westerse waarden en normen. In dit geval tonen zij echter vooral aan dat verzoeker met succes inspanningen levert om zich maximaal in België te integreren.

Uit bepaalde getuigenissen kan worden opgemaakt dat de integratiebereidheid van verzoeker gericht is op het bestendigen van zijn verblijf in België en eerder kaderen in een humanitaire regularisatieprocedure (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), waarbij het in de eerste plaats aan de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie toekomt om te oordelen of verzoeker omwille van de duur van zijn procedure inzake internationale bescherming én zijn doorgedreven integratie-inspanningen in aanmerking kan komen voor een

verblijfsmachtiging. Verzoeker geeft in elk geval blijk van een hoge mate van flexibiliteit, aanpassingsvermogen en zelfredzaamheid, maar hieruit kan geen rechtstreekse behoefte aan internationale bescherming worden afgeleid op basis van al dan niet 'gepercipieerde' verwestering.

Op basis van zijn integratie-inspanningen en de loutere affirmatie dat hij tijdens zijn verblijf in België geconfronteerd werd met westerse waarden en normen en zijn omgang met westerlingen kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker zich werkelijk westerse waarden of gedragingen eigen heeft gemaakt die fundamenteel zijn geworden voor zijn identiteit of morele integriteit, noch dat hij daardoor bij terugkeer op zichtbare wijze zou afwijken van de in Afghanistan geldende sociale, religieuze of morele normen.

De neergelegde stukken geven duidelijk blijk van deelname aan het maatschappelijke leven in België, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat verzoeker als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd of een hoog risico loopt om onder de negatieve aandacht van de taliban te komen. Uit niets blijkt immers dat verzoeker niet langer bij machte zou zijn om de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

5.1.16. Wanneer, zoals *in casu*, de voorgehouden vrees voor vervolging op basis van zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verblijf in het Westen, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van zijn verblijf in Pakistan of omwille van een grondconflict, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM

omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.4. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, bespreekt verzoeker in zijn eerste aanvullende nota van 20 april 2026 de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 20 april 2026, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsvername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.6. Verzoeker bespreekt in zijn eerste aanvullende nota het recent opgelaaide grensconflict tussen Afghanistan en Pakistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat vooral de oostelijke grensprovincies en het gebied vlakbij de Afghaans-Pakistaanse grens (de zogeheten *Durand-line*) hierdoor getroffen worden. Verzoeker verklaarde oorspronkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Paktiya in Afghanistan, maar hij toont niet aan dat er daar een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

5.2.7. Verzoeker bespreekt vervolgens de mensenrechtensituatie in Afghanistan en het strenge beleid van de taliban. Deze situatie kan aanleiding geven tot gerichte vervolging, maar vormt geen basis om te concluderen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5.2.8. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

5.2.9. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de andere geschonden geachte verdragen. Er blijkt evenmin een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en/of 57/1, §§3 en 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk heeft gemaakt

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. KEGELS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN